

HARLEQUIN®

Romantika

SHIRLEY JUMP

Perejōulud Riverbendis

Shirley Jump
FAMILY CHRISTMAS IN RIVERBEND
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Mari Mets

© 2011 by Shirley Kawa-Jump, LLC
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M11249510
ISBN 978-9949-25-301-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Minu abikaasale ja lastele, tänu kellele on jõulud igal aastal olnud maagiline ning imepärane aeg. Teid kõiki jõulupüha hommikul suudelda ja kallistada on minu jaoks kõige väärtuslikum kingitus.

Esimene peatükk

Rahu. Vaikus. Idüll.

Seda oli Olivia Perkins endale ette kujutanud, kui oli Indianasse Riverbendi detsembri alguses tagasi pöördunud. Möödunud aasta jooksul oli Livia sageli Riverbendile mõelnud, igatsedes seda rahu, mille väikeses Indiana osariigi linnakeses leidnud oli, nii nagu ta kunagi varem midagi igatsenud ei olnud.

Põlise newyorklasena oli Livia end alati linnatüdrukus pidanud. Kuni ajani, mil oli veetnud kolm hämmastavat, imelist nädalat Riverbendis eelmise aasta lõpus, aidates oma ülemusel Jennal sünnipäevapidu planeerida. Ja nüüd oli ta selle teoks teinud.

Siia kolinud.

Ta oli ostnud väikese maja vaikselt kõrvaltänaval, ladunud kogu oma vara renditud U-Hauli kaubikusse, Piperi turvatooli kinnitanud, kohale sõitnud ning end siia sisse seadnud – täpselt õigeaks ajaks, et tähistada oma esimesi jõule unises väikelinnas. Ta oli ostnud kuuse metodisti kiriku müügiplatsilt – pärast pikka ja põhjalikku vestlust Earl Kleiniga, kes tundis isiklikku huvi iga puu ja selle ostja vastu. Mees oli aidanud tal kuuse auto külge kinnitada ja tõrjunud käeviipega tagasi rahatähed, mida ta oli üritanud jootrahaks anda. Niipea kui Olivia oli koju jõudnud, pani ta puu elutuppa üles, enne

kui lõpetas köögisolevatest kastidest asjade lahtipakkimise.

Nüüd seisis Livia samas köögis ja vaatas, kuidas naabrid teisel pool tänavat kolme tihedat jässakat põõsast mitmevärvilise tuledeketiga katsid. See oli suurepärane täiendus muru paremal pool ääres seisvale valgustatud põhjapõtrade karjale ning vilkuvale pärjale, mis nende maja eesust ehtis. Peaaegu iga selle tänava maja oli sarnaselt kaunistatud, luues punase-rohelisekirju naabruskonna.

Livia ohkas. See kõik oli nii... täiuslik. Nagu pildid jõulupostkaartidel. Ta soovis, et oleks siia varem kolinud. Selleks ajaks, et näha *halloween*-i-õhtul kommijahil olijaid sissesõiduteedel edasi-tagasi jooksmas, või põhupalle, mis tänapühade ajaks murudele on kuhjatud.

Ta oli New Yorgis kindlasti liiga kaua viivitanud. Mõisteta, arvas ta. Talle ei meeldinud muutused. Vähe-malt mitte enne seda säravat sügispäeva, mis Livia elu pea peale pööras. Heas mõttes.

Livia naeratas, mõeldes oma kolmekuusele tütrele, kes praegu lastetoas magas. Hämmastav, kuidas üks tilluke olendus võib täiskasvanud naise elu muuta. Samal hetkel, kui ta oli oma vastsündinud tütart kätel hoidnud, oli Livia mõistnud, et maa peal ei ole ühtegi teist kohta peale Riverbendi, kus ta oma last kasvatada tahaks. See linnake oli täiuslik segu sentimentaalsest võlust ja kesklääne väärtustest, mis mähkuksid tiheda tekina ümber Piperi. Ta nägi vaimusilmas tütart rattaga mööda linna vaikseid kõrvaltänavaid sõitmas, naabreid neile lehvitamas ja tervitussõnu

hõikamas. Nägi end Piperit laupäeva pärastlõunal kesklinna jäätist sööma viimas, kus härra Duval oma noorimat klienti kahtlemata liialt hellitaks. Livia ootas juba kannatamatult rõõmsat ilmet Piperi näol, kui too näeb esimest korda jõululampide vikerkaart iga-aastaselt Riverbendi Winterfestil ja kuuleb jõuluvana südamlikku ho-ho-hood.

Jah, Riverbend on täiuslik koht lapse kasvatamiseks. Perekonna loomiseks, isegi kui selles peres on ainult kaks inimest.

Livia väljus köögist ja suundus lastetoa poole, puusad õõtsumas kõlaritest kostuva jõulumuusika rütmis, mis lisas majja Norman Rockwellilikku õhustikku. Piper magas sügavalt, tema tilluke rind tõusis ja langes iga nohiseva hingetõmbega. Jumal, kui ilus laps ta on. Tänuhinnaku ja armastuse laine tulvas üle Livia.

Piper oli Livia elu ajal moel muutnud – ajal imelisel moel. Ta ei olnud iialgi sekundiks kahetsenud valikut laps üksinda üles kasvatada. Ta teeb seda paremini, tõotas ta endale, paremini kui tema enda isa seda teinud oli ning kindlasti paremini oma puuduvast emast. Piper ei pea kunagi tundma vanema kaotamisega kaasnevat valu- sat tühjust. Kuid isegi siis, kui Livia seda vaikivat lubadust andis, tundis ta rinnus kahtlusekübet.

Kas ta tõesti säästab Piperit valust? Kas Piper üldse igatseks seda, mida tal ei olnud kunagi olnud?

Livia läks kikkivarvul lastetoast välja ja tõmbas ukse kinni. Üleval trepimademel ta peatus ja mõtles mehele, kes oli teda enese teadmata Piperiga õnnistanud.

Edward Graham.

Üleriigilise ürituste toimumispaikade keti, kaasa arvatud nüüdseks suletud Riverbend Banquet Halli omanik Edward oli ta jalust rabanud, kui ta oli eelmisel aastal siin olnud, ning tõmmanud ta peadpööritava sisse, unustamatusse armuloosse. Kui ta mõistus oli lõpuks selginenud, oli ta aru saanud, et nende tormilisest suhtest oli üks asi puudunud – sisu. Edwardit huvitas vaid kütkestamine, mitte aga pikaajaline suhe.

Ta oleks pidanud teadma, et miski, mis algab nii kiiresti, lõpeb leekides. Edward oli olnud nägus, kuid salapärane ja kinnine mees, kes laskis ta küll enda voodisse, kuid mitte kunagi täiesti oma südamesse. Nagu lollike oli ta lootnud enamat ja jäänud tol talvel meest oodates Riverbendi veel üheks nädalaks, enne kui lõpuks taipas, et too oli mõelnud seda tõsiselt, kui oli öelnud, et on teinud lõpu naise ja nende suhtega, linnaga. Et temast ei saa kunagi abielukõlblikku meest, mitte sinnapoolegi. Livia oli New Yorki tagasi pöördunud ja end töösse matnud, juhtides Jenna Pearsoni peoplaneerimisfirma New Yorgi haru.

Kuni nägi väikest plussmärki rasedustestiaknas.

Tol päeval oli ta mõelnud Edwardile helistada, kuid polnud seda teinud. Livia oli kuulnud jutte, et Edward oli tulnud linna tagasi ainult nii kauaks, et müüa oma maja, asjad autosse pakkida ja Riverbendist igaveseks lahkuda. Ilma sõnakestki talle või kellelegi teisele lausumata.

Mida ta oli siis lootnud arvestades seda, kuidas nende suhe lõppenud oli? Kuid see oli siiski haiget teinud.

Mitte natuke. Palju.

Nüüd oli ta jälle siin, linnas, mis oli teda nii mitmel moel muutnud. Livia jalutas majas ringi, tõmmates midagi sirgu siit ja kohendades sealt.

Kõik oli täiuslik, täpipealt nii nagu talle meeldis. Maja oli puhas ja korras, kaunistused rippusid õigetel kohtadel. Väike majake peaaegu kumas, särav nagu kuldne täht puu tipus, mis kannatlikult nurgas seisis, oodates Piperi esimesi jõule. Pool tosinat Piperile mõeldud kingitust lebasid okste all, kuid Livia ise ei vajanud ega tahtnud midagi. Tal oli Piper. Ja...

Välisuks lendas lahti. „Ma vihkan seda kohta!“ Paugatus lõpetas lause. Uks värises hingedel.

Ja Melody.

Livia heitis pilgu kapil olevale beebimonitorile, kuid sellest ei kostnud temani muud kui ainult õhuliikumise sahin. Tema sügava unega tütar ei olnud ärganud. Uhh. „Miks sa teed nii? Sa oleksid võinud lapse üles ajada.“

„Vabandust.“ Melody viskas mantli ja koti põrandale, lükkas saapad jalast ning lõi need kõrvale. „Mul oli tõeliselt halb päev. Sa tead ju, kui närvi ma lähen, kui asjad viltu veavad.“

„Tean küll.“ Liigagi hästi. Livia korjas Melody asjad põrandalt kokku, õele vihjavalt viibates, mida Melody ignoreeris. Livia pani jalanõud ukse kõrvale, aetas Melody koti lauale ja riputas ta mantli kappi, enne kui kööki tagasi tuli.

Melody räntsatas dramaatiliselt ohates köögitoolele. „Ma ei tea, miks sinu arvates on sellises hüljatud linnas

elamine hea mõte. Kui ma oleksin teadnud, et siin ei ole isegi Starbucks'i kohvikut, tont võtku, ma ei oleks iial sulle külla tulnud.“

Nii palju siis rahust, vaikusest ja idüllist. Mitte ühtegi neist kolmest sõnast ei seostanud ta oma noorema õega, kes oli mingil hullumeelsel põhjusel otsustanud Liviale Riverbendi järgneda. Pärastlõunasest külaskäigust oli saanud ööbima jäämine ning nüüd oli kaalumisel päriks siia elama asumine.

„Kui sa seda nii väga vihkad, miks sa siis jääd?“ küsis Livia.

Melody pani käed rinnale risti ja mossitas. „Sellepärast, et ma ei lähe tagasi Bostonisse enne, kui Carlile asi kohale jõuab.“

Oli välja tulnud, et Melody peigmees Carl oli olnud kihlatud ja vandunud igavest armastust samal ajal nii Melodyle kui ka naisele nimega Jackie. Melodyle ei olnud see meeldinud, ta oli visanud kohvri autosse ja sõitnud otse Livia uude majja. Livia oli tundnud ahvatlust pidada õele loeng selle kohta, kuidas tollel on kalduvus valida välja iga härra Vale sellel planeedil, kuid Melody oli nii kõvasti nutnud, et Livial ei olnud selleks südant. Selle asemel seadis ta valmis vaba voodi ja tellis suure topeltjuustuga pitsa.

Ta oli arvanud, et Melody nutab paar päeva ning teeb siis seda, mida alati – läheb tagasi linna oma sõprade, kiire elu ja järjekordse mehe juurde. Selle asemel oli õde aga jäänud. Ja jäänud. Ja jäänud.